



ŻYĆ EWANGELIA

UR. WNIEBOWSTĄPIENIA PAŃSKIEGO *C* Łk 24,46-53* 2.6.2019

Jezus powiedział do swoich uczniów: «Tak jest napisane: Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia zmartwychwstanie; w imię Jego głoszone będzie nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom, począwszy od Jeruzalem. Wy jesteście świadkami tego. Oto Ja ześlę na was obietnicę mojego Ojca. Wy zaś pozostaniecie w mieście, aż będziecie przyobleczeni w moc z wysoka». Potem wyprowadził ich ku Betanii i podniósłszy ręce, błogosławił ich. A kiedy ich błogosławił, rozstał się z nimi i został uniesiony do nieba. Oni zaś oddali Mu pokłon i z wielką radością wrócili do Jeruzalem, gdzie stale przebywali w świątyni, wielbiąc i błogosławiąc Boga.

Wniebowstąpienie Jezusa nie jest tylko jednym z epizodów Jego życia, lecz jest rzeczywistością trwającą przez wieki. Jezus nieustannie wstępuje do nieba w swoim Mistycznym Ciele. Obiecał, że będzie z nami „przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”. Jest zatem wiernym i żywym Przewodnikiem, który otwiera wielki marsz, długi jak cała historia, który prowadzi ludzkość do ojczyzny niebieskiej. Idzie z nami grzesznymi sam Pan dziejów. Idzie z nami ten, który jest naszym Pojednaniem, Miłością i hojnym Zmiłowaniem. Droga Chrystusowego ludu weszła już w fazę ostateczną. To nie my, chrześcijanie, idziemy ku przyszłości – to nasza Przyszłość przybyła do nas. Niesiemy już przecież w dłoniach Tego, który sam jest Kresem i Celem. Nie wiemy, jak będzie wyglądało nasze odchodzenie z tego świata: czy będzie ciche i spokojne, czy gwałtowne i bolesne. Jedno wiemy na pewno: że Jezus Chrystus, który dziś wraca do Ojca, będzie na nas czekał. Jego największym pragnieniem jest, aby nikt się po drodze nie zagubił, abyśmy wszyscy dotarli do domu.

ZADANIE NA TYDZIEŃ:

Do przemyślenia: Czy uświadamiam sobie tę prawdę, że moje ziemskie życie jest wędrówką do Domu Ojca? Jakie mam trudności duchowe w tej wędrówce?

Do wykonania: Wszystkie problemy duchowe oddam Panu w sakramencie pokuty i pojednania.

W KALENDARZU LITURGICZNYM:

03.06 (poniedziałek) Wsp. św. Karola Lwangi i Towarzyszy, męczenników

Karol Lwanga urodził się około roku 1860 w Bugandzie, jednym z pięciu królestw składających się na państwo Ugandy. Usłyszał on o katolickich misjonarzach i wyruszył do stolicy królestwa, by ich poznać. Pobierał tam nauki katechetyczne, a jednocześnie zaciągnął się na służbę u króla. Wkrótce został mianowany przelożonym paziów królewskich. W wieku dwudziestu pięciu lat przyjął chrzest i udzielał się w miejscowej wspólnotie chrześcijan. Kiedy rozpoczęły się prześladowania, Karol widział na własne oczy okrucieństwa, jakich dopuszczali się siewcy króla. Nie zamierzał jednak ukrywać swojej przynależności do Kościoła i śmiało wyznawał wiarę w Jezusa Chrystusa. Został za to osadzony w więzieniu i tam nadal rozszerzał królestwo Boże

wśród współwyznów, potajemnie udzielając chrztu niektórym z nich. Trzeciego czerwca 1886, w dzień Wniebowstąpienia Pańskiego wydano wyrok śmierci na Karola Lwagę i jego trzynastu towarzyszy, poddając ich wcześniej brutalnym torturom. Został on beatyfikowany obok dwudziestu jeden innych męczenników przez Benedykta XV w roku 1920 i ogłoszony patronem katolickiej młodzieży i Akcji Katolickiej w Afryce. Między świętych policzył ich Paweł VI w roku 1964. Ich krew wylana dla Chrystusa Pana stała się zasiewem obfitego plonu łaski, jaki później robotnicy Pańscy zebrali w Afryce. Liczba katolików zaczęła się stale powiększać w Ugandzie, dochodząc dziś do pięciu milionów.

05.06 (środa) Wspomnienie św. Bonifacego, biskupa i męczennika

Urodził się w Anglii około roku 673. Nauki pobierał w benedyktyńskim klasztorze w Exeter, śluby zakonne złożył w opactwie w Nursling, tam też przyjął święcenia kapłańskie. Początkowo poświęcił się nauce. Komentował Biblię, opracował pierwszą gramatykę angielską, kierował szkołą zakonną, pisał też wiersze. Po czterdziestce przyszedł czas na radykalne zmiany. Porzucił dobrze rozwijającą się, spokojną karierę zakonną, odrzucił nawet wybór na opata i wyruszył w świat z Ewangelią. Dla pozyskania poparcia misji udał się do Rzymu. Papież Grzegorz II nadał mu imię Bonifacy i wysłał do pogańskich ludów Germanii. W mieście Dokkum wszedł do gaju poświęconego bożkom. Miejskowi poganie takie „świętokradztwo” karali śmiercią. Kiedy towarzysze misjonarza chwycili za broń, on zakazał im obrony, mówiąc: „Oto dzień, za którym tęskniłem od dawna”. Wraz z 52 towarzyszami oddał życie za wiarę 5 czerwca 754 roku.

07.06 (piątek) Wspomnienie bł. Zbigniewa i Michała, przebiterów i męczenników

Zbigniew Strzałkowski urodził się w Tarnowie w roku 1958. Pierwsze śluby w Zakonie Braci Mniejszych Konwentalnych złożył w roku 1980, a w roku 1986 przyjął święcenia kapłańskie; po okresie pracy wychowawczej w niższym seminarium w Legnicy, wyjechał na misję do Peru. Michał Tomaszek urodził się w Łekawicy w roku 1960. Pierwsze śluby w Zakonie Braci Mniejszych Konwentalnych złożył w roku 1981, a w roku 1987 przyjął święcenia kapłańskie. Po okresie pracy duszpasterskiej w Piensku wyjechał na misję do Peru. Dnia 9 sierpnia 1991 r. terroryści z komunistycznego ugrupowania Świetlisty Szlak otoczyli klasztor w Pariacoto w Peru. Związali posługujących tam franciszkanów, Zbigniewa Strzałkowskiego i Michała Tomasza, wywieźli ich samochodami za miasto i tam, dwoma strzałami w tył głowy, zamordowali. Ich ciała znaleziono kilka kilometrów od wioski, twarzą do ziemi. Mieli roztrzaskane głowy, przestrzelone czaszki. Na plecach o. Zbigniewa terroryści położyli kartkę z napisanymi jego krwią słowami: „Tak giną pacholki imperializmu”. Franciszkanie zginęli przez nienawiść komunistycznych bojówkarzy do wiary i praktyk religijnych.

08.06 (sobota) Wspomnienie św. Jadwigi Królowej

Królowa Jadwiga, zwana Jadwigą Andegawenką z racji pochodzenia z dynastii Andegawenów, urodziła się między 3 października 1373 a 18 lutego 1374. Była córką Ludwika Węgierskiego i Elżbiety Bośniaczki. Jadwiga odziedziczyła tron po ojcu i 16 października 1384 r. w wieku zaledwie 10 lat została koronowana w Krakowie przez arcybiskupa gnieźnieńskiego na króla Polski. W dwa lata później, ze względów politycznych, Jadwiga poślubiła Władysława Jagiełłę, wielkiego księcia Litwy. Miała wtedy 12 lat, on 35. Prowadziła szeroką działalność charytatywną i była wrażliwa na krzywdę biednych. Fundowała wiele kościołów i opiekowała się szpitalami. Znana była także z głębokiego życia duchowego i stosowania surowych umartwień. W swojej duchowości łączyła kontemplację z działalnością praktyczną, co wyraziła w nawiązującym do Ewangelii symbolu dwóch przeplatających się liter MM - Marta i Mańa - praca i kontemplacja. Te dwa aspekty duchowości tak bardzo ją zafascynowały, że symbole liter MM postanowiła umieścić na ścianie swojej komnaty. Zmarła 17 lipca 1399 roku, kilka dni po wydaniu na świat córki, w wieku 25 lat. Już po śmierci królową Jadwigę otaczano kultem. Została beatyfikowana 31 maja 1979, a kanonizowana 8 czerwca 1997 r., w obu przypadkach przez papieża Jana Pawła II. Święta Królowa Jadwiga jest patronką Polaków i apostołką Litwy.